

POSTANOWIENIE

18 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 18 maja 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa J. S. i Ł. W.
przeciwko R. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o ochronę dóbr osobistych,
na skutek skargi kasacyjnej R. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 2 listopada 2021 r., I ACa 509/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powodów 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego R. spółki z o.o. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 2 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie

i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Skarżący wskazał, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ponieważ Sąd drugiej instancji naruszył zasadę adekwatności i proporcjonalności niemajątkowego środka ochrony, wynikającego z ugruntowanej w orzecznictwie i doktrynie wykładni art. 24 k.c., gdyż nie ustalił, jak również ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w żaden sposób nie wynikało, by na stronie internetowej [...] przez 30 dni publikowano materiały prasowe naruszające dobra osobiste powódki, a przez 15 dni materiały prasowe naruszające dobra osobiste powodów.

Podobnie, zdaniem skarżącego, Sąd Apelacyjny nie ustalił, jak również ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w żaden sposób nie wynikało, by na pierwszej stronie trzech wydań dziennika [...] publikowano w ramce o szerokości 25 cm i wysokości 10 cm materiały prasowe naruszające dobra osobiste powódki, jak również, by na pierwszej stronie jednego wydania dziennika [...] publikowano w ramce o szerokości 25 cm i wysokości 10 cm materiały prasowe naruszające dobra osobiste powoda.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi bez pogłębionej analizy

i jurydycznych dociekań w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie z uwagi na kwalifikowany charakter naruszenia przepisów prawa. Zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, dostrzegalna *prima vista* dla każdego prawnika, który bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe. O ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 października 2022 r., I CSK 1250/22).

W skardze kasacyjnej nie powołano argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w sądzie drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. Uzasadnienie wniosku stanowi w istocie próbę zaangażowania Sądu Najwyższego do kolejnej weryfikacji instancyjnej prawidłowości dokonania przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych i oceny prawnej w sprawie, co nie jest celem postępowania kasacyjnego i nie może skutecznie uzasadniać wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Ponadto należy podkreślić, iż z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika, iż oceniając adekwatność miejsca i czasu publikacji przeprosin w serwisie [...] Sąd drugiej instancji kierował się przede wszystkim potrzebą zapewnienia ich dotarcia do porównywalnego kręgu odbiorców, co w przypadku przedmiotowych artykułów. Jednocześnie należy zauważyć, iż Sąd Apelacyjny wziął pod uwagę fakt, iż artykuły naruszające prawa powodów publikowane były w serwisie internetowym pozwanego na przestrzeni kilku miesięcy [...] oraz, że w tym czasie ukazało się aż [...] takich artykułów jak również, że każdy z nich po dacie publikacji pozostawał dostępny w archiwum. Ponadto w przypadku [...] artykułów dotyczących powódki, w tym [...] dotyczących także powoda, zapowiedzi pojawiły się właśnie na pierwszej stronie gazety, co miało na celu przyciągnięcie uwagi czytelnika i zachęcenie go do sięgnięcia po egzemplarz gazety. Zachowana

zatem została zasada adekwatności proporcjonalności niemajątkowego środka ochrony.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.